

Biblická hodina – 06.07.2023

Suspírium: „V teba som dúfal, nech nie som zahanbený, ...“ (Ž 25,2a) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm 25: 1-4. verše: „Pozdvihujem dušu svoju...“

Modlitba:

Láskavý nebeský Otče náš, prosíme Ťa teraz, aby si nám dal Svojho Svätého Ducha pre zásluhy Tvojho Syna, aby v nás obnovil vieru, lásku a nádej. Duch nášho osláveného Pána, Ježiša Krista daj nám múdrosť, svetlo, statočné srdce, pevnú vieru a otvor naše srdcia, aby sme vzdávali vďaky a prijímali nové požehnanie, aby sa po nich naše životy obnovili životom oddanej služby jedine Tebe. Duchu Svätý Bože náš! Vytvor z našich srdc Tvoj chrám, prosíme. Príď a prebývaj v nich, aby sme neboli biednymi utešiteľmi, ale vernými spoločníkmi trpiacich. Urob nás schopným prijímať Tvoje Slovo a poslušne podľa neho konať. Duch Kristov, osvecuješ našu myseľ svetlom svojej spravodlivosti, vedieš naše kroky a riadiš naše myšlienky, tu a teraz nás uspôsob i v tomto spoločenstve prehovoríť v Tvojom mene a na slávu Tvojho mena. Požehnaj nás. Amen.

Biblický text: Kniha Jóbova 6. kapitola: *Nato Jób odpovedal takto: „Kiežby dôkladne zvažili môj žiaľ a celé moje trápenie položili na váhy! Veď teraz by prevážilo piesok mora. Preto sú moje slová neuvážené. Veď mám v sebe šípy Všemohúceho, môj duch pije ich jed, zoskupili sa proti mne hrôzy od Boha. Híka vari divý osol nad zelenou trávou, a či vôl ručí nad svojím krmivom? ⁶ Či sa jedlo bez chuti neosolí? Má azda vaječný bielok chuť? Ja sa toho odmietam čo len dotknúť, je to pre mňa, ako keď sa skazí chlieb. Kiežby sa uskutočnila moja žiadosť a Boh splnil moju nádej, že by sa Bohu páčilo rozmliaždiť ma, vystrieť ruku a vytnúť ma. Vtedy by som ešte mal útechu a poskočil by som si zmietaný v krčoch. Nech nešetří! Veď som nezaprel slová Svätého. Mám azda toľko sily, že môžem čakať a toľko času, že môžem byť trpezlivý? Je moja sila ako sila kameňa a moje telo pevné ako bronz? Hľa, nemôžem si sám pomôcť a nemám už nádej na úspech. Kto odopiera láskavosť priateľovi, opúšťa bázeň pred Všemohúcim. Moji bratia sklamali ako vysychajúci potok. Vzďalujú sa ako odtekajúce rieky zakalené ľadom a roztopeným snehom. Časom vysychajú a strácajú sa, v horúčave miznú zo svojho miesta. Karavány odbočia zo svojej cesty, dostanú sa do pustatiny a hynú. Vyčkávali na karavány z Temy, na cestujúcich zo Šeby čakali s nádejou, no vyšli na hanbu, lebo sa na ne spoliehali, išli ďalej a boli sklamaní. Teraz ste totiž vy ničomní, pozeráte na ten des a ste prestrašení. Azda som povedal: ‚Niečo mi dajte!‘? Alebo: ‚Zo svojho dajte za mňa úplatok!‘? Alebo: ‚Vyslobodte ma z ruky protivníka a vykúpte ma z moci ukrutníkov!‘? Poučte ma a stíchнем, vysvetlite mi, kde som zblúdil. Aké bolestné sú úprimné reči, čo mi to vlastne vyčítate? Či zamýšľate chytať ma za slová, vari len tak do vetra hovoriť*

zúfalec? Losujete o sirotu a kupčíte s ľuďmi. Teraz sa, prosím, obráťte ku mne, či vám do tváre budem klamať, otočte sa teda, nech sa nestane krivda, obráťte sa ešte, veď tu ide o moju spravodlivosť! Azda je na mojom jazyku neprávosť, vari podnebie mojich úst nerozozná skazenosť?"

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Jóbova reč je úprimnejšia a pravdivejšia ako reč jeho priateľov, veď jej jediným predmetom je skutočnosť a realita. Jób odkryje svoj hnev. Keď ide o moju bolesť, už neexistujú zdvorilostné frázy. Ako sa staviame k bolesti, i fyzickej i duchovnej bolesti toho druhého? Sme si vedomí toho, že jazykom môžeme bodnúť chorého plnými pichliacmi na citlivom mieste? Vnímať prítomnosť Prvého a Posledného, Boha nekonečného. Modlitba nie je len ukážka spravodlivého, takto sa to robí, ale predovšetkým komunikácia smerom nahor, a k tomu má právo každý. Len spravodlivého vypočuje Boh? Jób a jeho priatelia. Je prekrásne, že títo priatelia svojou návštevou prekvapia Jóba. Jób sa veľmi potešil, ale akoby nevedia mu pomôcť. On sa stal bezdomovcom. Nepotrebuje múdre reči, ale praktickú pomoc: prístrešie, lieky a jedlo. Jeho priatelia pozabudli na to, že čo potrebuje v skutočnosti. Základným prvkom súcitu nie je to, čo by bolo pre teba najvhodnejšie podľa môjho názoru, ale ozajstná pomoc. On nepotrebuje výklad o morálke a o etických princípoch života. On nepotrebuje výklad o vypočutí modlitby spravodlivého. On potrebuje priateľov, on potrebuje pomoc. Obrovské varovanie pre nás, kresťanov: zlyhávame v tých najkritickejších prípadoch. Z priateľov sa stávajú nepriatelia, lebo pri nemocničnom lôžku nikto nepotrebuje slová, výpovede a reči o živote ako takom, ale pohár vody, aby jeho sucho zmizlo z úst. Kto sa nevie zľutovať nad chorým a trpiacim človekom, ale mudruje, nepozná Božiu lásku, lebo Jóbom žiaľ, Jóbova bieda je obrovská. Trpiaci vylieva svoju trpkosť a my len mudrujeme. Obraz prameňov na to veľmi pekne upozorňuje. Priatelia sú pre Jóba ako vysychajúce pramene, ktoré zaťažia vnútro človeka, a nenapomáhajú k opore a k obnove skľúčeného ducha trpiaceho človeka. Uč sa, milá sestra a drahý brat stáť pri chorom ako opora a pomoc: *„...ak sa k hladnému štedro zachováš, ubitú dušu nasýtiš, potom vyjde v tme tvoje svetlo a tvoja temnota bude ako poludnie. Hospodin ťa bude neprestajne sprevádzať, tvoju dušu nasýti na vyprahnutých miestach, spevní ti kosti a budeš ako zavlažovaná záhrada a vodný prameň, ktorého vody ťa nesklamú.“* (Iz 58,10-11)

V druhej časti príhovoru sa Jób obracia k Bohu. Rozpráva sa priamo s Ním, pritom JEHO samotného opisuje. Jeho modlitba je jednoznačná, volá po smrti. On je prostriedkom v rukách Boží. Boh má moc jeho život vziať. On by jasal od radosti, keby v tejto beznádejnej situácii ho Boh rozmliazdi. Sloveso jasať, radovať sa je vyjadrením celého vnútra, ktoré vyúsťuje až do extatického tanca. Radosť v utrpení? Utrpenie v radosti? Ako to môže vysloviť? Všetličo si vieme predstaviť,

ale toto nie. Odkiaľ sa táto radosť valí do života Jób? Jób sa raduje, lebo nezaprel a nezavrhol Slová Svätého. Čo to vyjadruje? To, že sa na Niekoho môže spoľahnúť. *„Na počiatku bolo Slovo, to Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh. Ono bolo na počiatku u Boha. Ním vzniklo všetko a bez neho nevzniklo nič z toho, čo jestvuje. V ňom bol život a život bol svetlom ľudí.“ (Jn 1,1-4)*

Slová Pánove sú od počiatku pravdivé, a Svätý, ktorý je celkom iný ako človek, ako veci okolo chorého, On nie jeden medzi ľuďmi, ale jediný, Ktorý ma pochopí, vedie, ukazuje smer. Boh je všetko vo všetkom. Je počiatkom, príčinou, určením, ale aj naplnením všetkého, čo žije a hýbe sa. Prečo je preradostný Jób? Preto lebo spoznal to, čo nikto iný, čo je zmyslom života, to že nezavrhnem Vlastného Živiteľa. Čo je zmyslom jestvovania? To, že Bytosť, Ktorá zaručuje bytie, nikdy neodvrhnem, ale ešte väčšmi sa pridržiím Jeho slov, lebo to sú Slová života. Práve preto vyznieva najdôležitejšie: Vo mne niet pomoci. Múdry človek hľadá pomoc vôkol seba a nie v sebe. Nádej ukrytá v človeku, je falošná nádej. Jób sa vzdal toho, že si vie pomôcť. Častokrát toto nám chýba. Pred Bohom nie sme natoľko úprimní ako Jób. Ja si neviem pomôcť. Radu nenachádzam v sebe, ale v tom Bohu, Ktorý mocne prehovorí. Ľudské ilúzie vymiznú z Jóbovej pamäti. Bieda človeka, chudoba zdevastovaného je vyjadrená tým, že sa vzdáva všetkého ľudského. Ten, človek, ktorý trpí nepochopiteľným utrpením dlho a v neľudských podmienkach, je to veľmi ťažké, ale keď trpí človek s vierou, všetkého upustí, a zviaza svoj život do rúk Pána. Jemu, iba Jemu predkladá svoje otázky, a od Neho čaká jasné odpovede. Prvá otázka je priamo kladená Bohu: *„Mám azda toľko sily, že môžem čakať a toľko času, že môžem byť trpezlivý? Je moja sila ako sila kameňa a moje telo pevné ako bronz?“* Ako to mám vydržať? Existuje spôsob výdrže, ktorá mi garantuje blaženosť? Odkiaľ vziať toľko trpezlivosti? Ja nie som kov, kameň, moje telo je krehké, z mäsa a z kostí. Človek vidí len vlastnú biedu, nevidí to, čo by mal vidieť. Bytie mimo priestoru a času ešte nepoznali v tom čase. Zmŕtvychvstanie bolo len atribútom bohov a bohýň. Človek je smrteľný tvor a to hovorí Jób s otvorenosťou. Chorý človek je terčom Boha živého, Všemohúceho. On nevidí zajtrajšok, má pred sebou iba ten dnešok, ktorý dostal z Božej milosti. Terč. Nakoniec sa znova obracia k priateľom, ktorí ho nepochopili. Prečo zlyhá človek pri chorom a trpiacom človeku? Preto lebo sa bojí. Jób rozumie svojim priateľom lepšie ako oni jemu. Nič z toho, čo nosí Jób, oni sami neunesú. Boja sa pozrieť holej pravde do očí. Áno, častokrát chorý a trpiaci človek je lepšie vysporiadaný so smrťou, s ubúdaním síl, ako tí, ktorí ho prišli potešiť. Neunesieme pohľad chorého. Neunesieme jeho strasti a muky. Nevieme povedať Bohu i sebe: „Nech sa stane Tvoja vôľa!“ Naša zbožnosť to nevie prijať, všetko čierne na bielom, nás desí. More, ktoré sa tu uvádza, je symbolom chaosu, a chaos do života zbožných nepatrí. Karavána, ktorá odbočila z cesty a čakala na pomoc od Temy a od Šéby, zrazu je prestrašená. Nikto jej nepomáha. Pomoc častokrát potrebujú tí, ktorí sa nevedia vysporiadať so stratou,

a bezmocne sa prizerajú chorobe milujúcich členov rodiny. Výčitky svedomia obsahujú prázdne slová, a sú nie útechou, ale neznesiteľnou prítomnosťou pre chorého. Slová, obyčajné slová, ktoré sú pripravené i zaplatiť úplatok, losovať a kupčiť pre život toho druhého, len jeho samotného neprijímajú takého, aký je. Jób volá po zľutovaní sa, a volá po pravde, nech radšej nič nehovoria, sú ticho, lebo tichá prítomnosť je vzácnejšie ako úbohé reči o spravodlivosti, o krivde, o skazenosti, o nepravosti biedneho človeka. Pomoc prinášajúce karavány, ktoré však nikdy nedocielia pokoj duše chorého. Pomoc prinášajúce karavány, ktoré však čakajú na šťastie, na pomoc iných, aby vedeli povedať, áno, takto to bolo, takto to bude. Slová ako šípy. Šípy ako slová. Úbohí tešitelia sveta, ktorí nepozerajú na chorého len na jeho hriech, vadu, ťažkosti, ubičujú ho až na smrť, lebo podľa nich všetko je tvoja vina. Jób je si vedomý svojich vecí, ale jeho priatelia len s iróniou vedia hovoriť o chybách Jóbových. V ktorom prístroji je chyba? Prijímač alebo vysielateľ je pokazený?

Biblický text: Prvý list apoštola Pavla Timotejovi 1. kapitola 1-11.veršov: „*Pavol, apoštol Krista Ježiša z poverenia Boha, nášho Spasiteľa, a Krista Ježiša, našej nádeje, Timotejovi, svojmu pravému synovi vo viere: Milosť, milosrdenstvo, pokoj od Boha Otca a od Krista Ježiša, nášho Pána. Prosím ťa, ako som ťa žiadal, keď som odchádzal do Macedónska, aby si zostal v Efeze a napomínal určitých ľudí, nech neučia inak. Nech sa nezaoberajú bájami a nekonečnými rodokmeňmi, ktoré vyvolávajú skôr hádky a neslúžia Božiemu plánu spásy vo viere. Cieľom takéhoto napomínania je láska prameniaca z čistého srdca, z dobrého svedomia a úprimnej viery. Niektorí z nich sa odchýlili a obrátili sa k prázdnyim rečiam. Chcú byť učiteľmi Zákona, ale nechápu ani čo hovoria, ani na čom tak neústupčivo trvajú. Vieme však, že Zákon je dobrý, ak ho človek používa podľa jeho zámeru a uvedomuje si, že Zákon nie je určený spravodlivému, ale pre tých, čo prestupujú Zákon, pre vzdorovitých, bezbožných a hriešnikov, pre nehanebníkov a svetákov, pre otcovrahov a matkovrahov, pre vrahov vôbec, pre smilníkov a súložníkov s mužmi, pre obchodníkov s ľuďmi, pre klamárov a krivoprisažníkov a pre čokoľvek iné, čo sa ešte prieči zdravému učeniu podľa evanjelia slávy požehnaného Boha, ktoré mi bolo zverené.*”

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Apoštol Pavol sa predstaví svojím vlastným menom a uvedie aj svoj kresťanský „titul“, a pritom zdôrazňuje, ku KOMU: Ježišovi Kristovi patrí. Apoštol je od toho apoštol, že pozná svoje poverenie a aj Toho, Ktorý ho službou poveril. Vôbec nezdôrazňuje svoje židovské korene, len svoj kresťanský pôvod. Z poverenia Boha sa stal učeníkom a apoštolom Ježiša Krista, a On je našim Spasiteľom. Ako sa to všetko stalo, o tom podrobne čítame v knihe Skutkov apoštolov. Toto poverenie prichádza v jeho živote nečakane. Aké je tvoje kresťanské vyznanie o

sebe? Ako sa predstavuješ ako kresťan v spoločenstve? Nikto, kto je apoštol, neexistuje bez Toho, Ktorý ho povolal a poslal. Apoštol nie je voľný, a neslúži sebe samému. Si pripravený vyznať, že kto je Tvoj Spasiteľ? Píšeš listy bratom a sestram? Máš odkaz pre tých, ktorí sú pre teba v cirkevnom zbore dôležití? Tento list je adresovaný nie cirkevnému spoločenstvu, ale osobe, ktorá je mu veľmi blízka. Spoznali sa vo viere v Pána Ježiša Krista a apoštol Pavol bol duchovným otcom Timoteja. Timotej teda prijal učenie o Ježišovi Kristovi od Pavla, a tak sa stal jeho pravým synom vo viere. Tu nejde len o hodnoty morálne, o priateľstvo s apoštolom Pavlom, ale o vieroučné dimenzie, ktoré sú dôležité pre jeho večný život a životy tých, ktoré Timotejovi boli zverené v Efeze. Nové duchovné vzťahy sú dôležité v službe. V Kristovi a spolu s Kristom sa vytvárajú nové väzby. Bezdetní otcovia v Kristovi spoznajú svojich synov a deti bez rodičov vyrastajú v Kristovej rodine. Pozdrav apoštola sa opiera práve o tie tri formuly, ktoré sú základom tohto duchovného vzťahu: milosť, milosrdenstvo a pokoj. To znamená v ich vzťahu zohráva neobyčajnú úlohu živý Kristus a Boh Otec. On ich spojil, prepojil a následne zapojil do šírenia evanjelia medzi tými, ktorí uverili. Náš Pán Ježiš Kristus je základným hýbateľom ich i našej služby vo viere. To je aj vierovyznaním ich osobnej viery a posolstva.

Následne apoštol upriami pozornosť Timoteja na aktuality v Efeze. Cirkevný zbor v Efeze čelí najväčším problémom: učeniam, ktoré popierajú evanjelium. Zrazu sa náuka o Bohu zmenila na obyčajnú filozofiu. Apoštol potrebuje spoľahlivého človeka na čelo cirkevného zboru. Jeho úlohou je zotrvať v Efeze a napomínať určitú skupinu ľudí v cirkevnom zbore. Niektorí si mysleli, že vlastným učením môžu porušiť integritu cirkevného spoločenstva. Apoštol Pavol prosil, a neskôr žiadal Timoteja o pomoc, aby pomohol zachovať čisté učenie, teda evanjelium. Apoštol teda poveruje službou svojho pravého syna vo viere a prenechá kresťanský zbor Timotejovi. Apoštol to určite povedal aj cirkevnému zboru, že počas jeho neprítomnosti poveruje Timoteja službou. Čo bolo základom učenia týchto zvrhlíkov? Mix, z každého rožka troška. Boli v tom mytologické prvky gréckych bájí a povestí, ale aj rodokmene židovstva. Tieto sú ľudské výtvyry, špekulácie a sú produktmi nevery. Z týchto mýtov a povestí sa nedozvedeli Božiu spásanosnú cestu. Tá sa nám zjavila jedine skrze Ježiša Krista. Vo viere Pána Ježiša Krista sa nám zjaví Božia cesta: „spravodlivý bude žiť z viery.“ (Žid 10,38) Boh nám svoje tajomstvo zjavil v Kristovi. Kto na to zabúda a hľadá mimo Biblie, zabudol na všetko. Práve preto Timotej má za úlohu napomínať a to nie hádať sa: *Cieľom takéhoto napomínania je láska prameniaca z čistého srdca, z dobrého svedomia a úprimnej viery.* Napomenutia v cirkevnom zbore sú častokrát víťazstvom nad tým druhým. Chceme zvíťaziť a premôcť toho druhého. Kto je hlasnejší, ten zvíťazí. Kde je však láska prameniaca z čistého srdca, dobré svedomie, a úprimná viera, tam hľadáme na celistvosť spoločenstva. Aj k tomu treba viesť spoločenstvo. Vedúci cirkevných zborov by mali premyslieť ako sa

správajú s tými, ktorých treba napomínať. Naše napomenutia sprevádza láska? Sú však takí, ktorí sa odchyľili od evanjelia a tých treba napomínať. Tí nenasledujú cestu lásky, ale oddali sa reči bez obsahu a na základe zákona chcú žiť a prežiť všetko. Títo falošní učители sa uberajú mocou vlastného umu, oni filozofujú, chcú sa stať vykladačmi zákona Božieho, vybrali si tie, ktoré sú im na osoh, avšak nepozierajú na potreby iných. Týchto ľudí v cirkevnom zbore treba stopnúť. Sú protipólmi misijnej služby. Práve preto je potrebné odstrániť všetkých falošných učiteľov z cirkevného zboru, lebo tam nie pozícia, moc a ľudské učenie zaváži, ale šírenie evanjelia, aj na úkor toho, že tam zostane len stádočko maličké. Učenie o zákone sa začína uistením: čo vieme o zákone? To, že je dobrý pre tých, ktorí ho dodržia. Zákon je semafor. Desať Božích prikázaní i Ježišovo zhrnutie sú cestopisné značky, ktoré poukazujú na to, kde je stop, kde je zákaz vjazdu a zákaz stáť, kto má prednosť vjazde, a či naše vozidlo je prispôsobené vozovke. Učiteľ zákona sa drží striktné slov, ale dodržiava zákon. Nie je dôležité, ako rozprávame a čo vykladáme, ale to, ako žijeme. Zákon však nemá spásanosný účinok, ale dominuje jeho mravný charakter. Pretože nie zákon treba pochopiť, ale Boží zámer. On je skutočným Zákonodarcom. Práve preto apoštol Pavol veľmi pekne podotýka komu bol daný zákon. Tým, ktorí ho nedodržia. Katalóg hriechov je veľavravný. Opisuje spoločnosť, v ktorej kresťanstvo má byť svetlom a soľou. Tieto hriechy majú dvojité charakter: sú to telesné a morálne priestupky. Sú to hrubé prejavy života: „ECCE HOMO!“ Čím sa vieme ohradiť proti týmto veciam? Zdravým učením. Chorý svet potrebuje zdravé učenie. Čistý chod cirkvi i cirkevného zboru zabezpečuje Ježiš Kristus. On očistí všetko. Všetky hriechy sú zmyté skrze Jeho služby na kríži. Evanjelium slávy požehnaného Boha, teda jedine Bohu sláva. „Sláva Bohu na výsostiach a pokoj ľuďom dobrej vôle.“ (Lk 2,14) Toto je zverené každému kresťanovi. Hriešny svet musí počuť evanjelium podobne ako ho počul aj Saul a stal sa z neho na ceste do Damasku Pavol. Kto Bohu slúži, musí Ho poznať osobne. Je nám zverené neobyčajné posolstvo. Šíriť dobrú novinu. Zverené evanjelium je mocou Božou jedine na Jeho slávu a nám na osoh. Aj Timotej musí vedieť, že bez evanjelia života všetko zostane choré a nemenné. Apoštol svojou autoritou vystupuje, a prosí aj vlastného povereníka, aby s autoritou nebies vystupoval, hlásal a pestoval *podľa evanjelia slávy požehnaného Boha.*

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu. Modlitba Pánova

Požehnanie: „Chcel vidieť Ježiša, aby vedel, kto to je,...“ (Lk 19,3a) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 572: „Bože náš, Najvyšší Pane...“